

riae, non prodest nisi iis, qui ei fide et charitate conjunguntur; ergo nec aliter prodest hoc Sacrificium, quod est memoriale Dominae passionis et applicatio fructuum ejusdem.

2.^a Qui peccato mortali innodatur reus est divinae maledictionis ac Deo odibilis et inimicus. Sed condonatio debiti est actus benedictionis et amicitiae: ergo peccatori non potest prodesse Sacrificium ex opere operato.

277. Dices: remisso peccato, remitti etiam potest poena eidem debita: atqui facile accidere potest remissa fuisse alia peccata eis qui nunc in peccato versantur; ergo pro peccatis illis remissis poterit fructum percipere Sacrificii peccator.

Resp. Dist. *maj.* Poterit remitti poena, potentia remota, seu nisi fuerit obex; conc. Existente obice: nego *maj.* Jam vero actualis inimicitia inter Deum et peccatorem obstat, ne acceptabile sit Sacrificium ad poenarum remissionem.

THESIS XXXIII.

Debet esse viator et fructu Sacrificii indigere, ut ille pro quo offertur assequatur effectum ex opere operato.

278. I.^a pars prob. Beatis et damnatis non potest prodesse Sacrificium ex opere operato. Sed reliqui sunt viatores; ergo. *Maj.* patet. Nam beatos nullius poenae posse debitores esse, perspicuum est. Ad damnatos autem nihil ex Christi redemptione pervenire, supponimus ex dicendis ubi de inferno sermo erit. *Minor* etiam perspicua est: animae enim, quae in loco poenarum purgantur, ad terminum nondum pervenerunt donec plene satisfaciant: ergo quoad hunc effectum et ratione beatitudinis nondum assequutae, in via versari dicendae sunt.

II.^a pars evidens est: oportet enim ut ex culpis remissis aliqua debeat satisfactio; alioquin poena quae non debetur remitti non potest.

SCHOLION.

279. Cum facile accidere possit, ut is pro quo offertur Sacrificium, fructum ipsius percipere nequeat propter alienius requisitae conditionis defectum; optimum est consilium, aliam semper conditionatam concipere intentionem, vi cuius Sacrificium certo suum consequatur effectum: aliter enim in solo Christo manet satisfactio, seu, ut dici solet, in thesauro Ecclesiae.

DISQUISITIO V.

De Poenitentiae Sacramento.

PROOEMIUM.

Dominus Noster Jesus Christus, ut mundum salvaret missus. *Eantes*, ait (1), *discite quid est. misericordiam volo et non sacrificium* (2); *non enim veni vocare justos, sed peccatores*; nempe ad poenitentiam, uti legitur apud Lucam (3), et in texto graeco S. Matthaei. Quae quidem commentans Ambrosius, pulchre arguit (4): «Ergo usurpatores justitiae non vocantur ad gratiam; nam si gratia ex Poenitentia, utique qui fastidit Poenitentiam abdicat gratiam».

Nemo ergo, justitiam usurpans, existimet se non egere Poenitentia; nemo praesumat, se posse sine Poenitentia veniam assequi peccati; nullus, etsi magnus peccator, praebent Christi D. desperet, si ei ad Poenitentiam vocanti aures praebuerit.

DIVISIO GENERALIS.

CAPUT I. De Poenitentiae existentia, necessitate et efficacia.

- II. De natura Poenitentiae uniter sumpta.
- III. De natura Poenitentiae quatenus est contritio et propositum ultra non peccandi.
- IV. De natura Poenitentiae quatenus est confessio.
- V. De natura Poenitentiae quatenus est absolutio.
- VI. De satisfactione Poenitentiam complectente.

(1) Matt. IX, 13.—(2) Oseas, VI, 6.—(3) Luc. V, 32.—(4) In Luc. I, V, n. 22.